pag. 370.

22

meele tagasi, nika Jumalat ja kõiki pühi oppi hõjatelu, et neide
ormas poig weel eloga neide katte tagasi, kodo saab tulema. —
Ellitu kuud minti jällegi üle kuiwa-maa ja mere, kooni kuni
ga poig, oma sõameeste seltsiga simä liina peäle sai, kohe
ta pidi minemä. Õdwa sellsamal ajal tulli ka wõõramaa
kuninga poig, omilt arja toimetussi kodo, ker sesti midagi
ei teja, et tõine nii suguisku surma hädan olnu, nina selle
pärast ta ninelt sja tulli, et lausa ta üttelegi elävale inimisele
mitte sõrma. Ükee soldanni, ker enne tema saatjit olnu, ei ole
ka temaga mitte üten, ent nee jälle ei teja kesti johtumisesta
midagi. Eki püüs noormees ka nagoni tõisi võitu, nina tõisi
suguisti siisi henda sõlli näidata, kui kunne, et nii peenikeste,
nõrgalisega, kuiga tegijid üles olli, ja kohte kätte kõrwitada oiwa.
Tema kõwe edimäle midagi kuninga poja kohtsis jällegi kõik
lusti- ja lõbu-maja läbi, nina nii kui ennegi, tulli jälle seesama
kunlar kaupmees oma nilde prowwoga tema menu, nina
pallel teda üli peenesti, henda noole palli pidole. Kuninga
poig, ker midagi tõisi võitu olli, pand henda neide wasta
nagoni tundmadar, nink ka nee ei kunnegi teda ennitse
võõrar, keda nemä ja kõrd suma-jaigu olliwa suigutanu
tema nalli võiwa, ja rawandusse hendale wõtnu, ent temäga
hendäsi, nõip olla noa teadmisi ei nõuwagi, sest see olli neid
jo wana kiadma lugu, et ker surmasõnga suigutadu, see
suma ka jäämi. Mis sesti enämb teksan nõuda?
Kuninga poig nüüse liiga kaawal olla, nink ei leä mitte
ehmatse pallemise peäle, ja läb oma sõbra poole õiter tagasi.
Tõisel päwal, kui nema jälle teeteke lätsiwa, olli ka nunlar
liina, kõige riidamb kaupmees, oma tõise poolega sõal, kor
nemä jällegi raskesti, meelitusi-nootu sõlli sisksiwa, kõrg
noormehe peräle, teda henda poole, palli pidole kõalidem.
Kaswatpoormeer lask hennäsi ka müüdagi kaswa kaswa
pallelta, enne kui ennäste lubas, neide poole minemä.
Sula-juttu tahtsusega nõtiwa naa teda, tõine tõisi poole
käe kõrwale, kui mõni kõrma opada tahtsesti, nina sõsdiwa
teetsi trepi otte tõlla manu, kon kuekse jo nelä hobesega, on
mi suuri leewä ranembit ook. Tõllon aijawa nemä võõrag

pag. 371.

23

mõlemba nii kahsolt jutlu, et noormeer näid kõige parembit
inimisi, terwen maailman ommama pidi. Kui nemä kaupmehe
maija saiwa, — olliwa sõal jällegi pelnisest ärei: kuon, nellest
ütlegi, noormehe õmmes, teda enämb ei tunne, enge kaupmehe
prowwalt perrä nõusiwa, ka ehk, mis sugune see wõõras on.
Kui see täiwolesta neide kõik ära olli jutustanu, mis ta oiwas,
sis oles tondo, ja kuti pida peäle, kaoni noolest wõtsi, kon jällegi
rõm üte võrsega tandsu saalist ära kattewa, ja ka noormees ainupeh-
kinda palleldes, üte ilupaise üle kullatu kambrehe, mis tälle ja tutawa,
magama saadeti. Kuninga poig läks ka kambrehe, — ent ütte enne
lorwa menu, enne nimitetsud kunlsit oja kõigis lugema. Kui
temä ja nälalt näid lugenu olli, tulli kaupmehe prowwa engli-
keäle ja magususega, noortmeest magama minmä pallema.
Ent see noorte kihtsis ja wagusi wasta: „Aija weel om maada kah!“
Kaupmehe prowwa läks lahtelt tagasi. Umbeste kool tundi aija
läks mööda, kui kaupmehe prowwa jällegi lahke foowija taga-
si tulli, wõõrast magama minmä meaniten. Ent see noorte
nii kui ennegi kihtsis, et tõlle aija weel maada om. Kui
ta kolmas kõrda tagasi tulli, olli ta jo kurjakine ja ütel: „Ellis
perast teie, armsin noorherra, emmetegi magama ei lähe?
Jo kõigen lõnan ommas tule? ammudi ära kustadelu, ja Teie
olete weel ülewan!“ eWoormeer arwas nüüd parajat aja olewat,
omma ette wõetut nõuwo täita, nina ta nakas kunlsa kaupme-
he prowwaga üli lahkeste kõnelema, ker selle peäle jällegi ennit-
sele, nilbele lohdusele ja sõprusele, tagasi sõitahtis. Noormees
kõneli nii hellästi ja armsasti, mis tikele prowwale õige meele
perast näddi olewat ja ta noorelemehele jo nii ligi tulli, et
nea rind rinda wasta, ligitsiidan seisiwa. Ehkõd kaard kuninga
poig, petlisu nalja-näol, kaupmehe prowwa, kumbre nehä kisi-
ni, ninu wisar temä magusa naa atellemisega surma sõngu,
kuna wisatawa nägo, walgen nui kõrd läks, ja ta näe kramplikult
noormehe võõrist kinni hoiawa. Ufinaste nui wäld rabar
kuninga poig henda surma sõngu suigusest henda wallale,
mille peäle üter silmapilgur, üter sõetu sõngu liina ja nalja kõrwale
käändisiwa, nina perast jällegi. — eWoormees sis ala ruttu kunnil, — omma
emmitehe poisa tagasi tulliwa. Perast kunlt ta terwä kõrw
kangel, naa sinnisen, ütte kolakutsmist, mis tälle tõrwelisen ja